

kaartje afgereikt, waarop met potlood de letters p. p. c. waren geschreven en daarna was 't op de Witte den referendaris ter oore gekomen, dat de nieuw benoemde kapitein te den Helder in garnizoen lag. Hij had den aanstootgevenden naam maar uit zijn geheugen geschrapt en zich derhalve ook niet langer om die Anna Karenine bekreund. Door Emma was Siria evenmin meer genoemd en ofschoon dit stilzwijgen over iemand, dien zij een jaar lang tamelijk druk hadden gezien, een derde te denken zou hebben gegeven, had Blank er zich gemakkelijk in geschikt. De man was weg; alles scheen weer bij het oude te zijn. Waartoe zou 't nog dienen het verleden op te rakelen?

Zelfs verbeeldde hij zich wel eens, dat Emma — hoe wist hij niet — een lesje had gekregen. Van den ochtend na Siria's visitie af, was zij één en al liefstaligheid, aandacht en zorgzaamheid geworden. De pijnlijke indrukken, die zij hem gegeven had, waren al gauw verflauwd en wanneer Blank thans nog eens nadacht — wat hoogst zelden gebeurde — over dien avond vol onaangename emotie's, dan kwam hij tot het besluit, dat hij zich schromelijk overdreven beangst had gemaakt. Ongetwijfeld waren Siria en

Emma goede vrienden geworden en had zijn vertrek haar den lust benomen om de pretjes, door hem op touw gezet, zonder hem te vervolgen; doch, wel beschouwd, wat stak daar voor kwaad in? — Misschien, dat hij..... nu ja; maar zeker had zij hem toen flink terecht gezet. En daarin lag waarlijk niets verwonderlijks. Was zij geen fatsoenlijk opgevoede, getrouwde vrouw,

.... waren zij soms naar de opera of een concert geweest.